

Arrest

**nr. 338 197 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 16 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Palestijnse origine te zijn, diende een verzoek om internationale bescherming in op 26 november 2024.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 4 juli 2025. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 31 juli 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op [...] januari 1991 in Nusairat, Gaza.

Op 21 september 2023 verliet u en reisde u via Egypte naar Turkije, waar u ongeveer twee maanden verbleef in hotels. U reisde vervolgens naar Griekenland, waar u op 18 december 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef in deze periode in een opvangcentrum op Kos. Op 29 december 2023 werd u als vluchteling werd erkend.

U verbleef vervolgens nog tot begin februari in het opvangcentrum, waarna u het moest verlaten. U verbleef vervolgens ongeveer een week op straat, waarna u introk bij vrienden die een hotelkamer huurden. Nadat u de verblijfskaart ontving reisde u van Kos naar Athene, waar u steeds bij een vriend woonde, met uitzondering van drie of vier dagen toen u op straat sliep omdat hij in een andere stad was gaan werken. In Athene werkte u regelmatig maar niet elke dag. In uw zoektocht naar werk kwam u in contact met een Griek en een Marokkaan waarvan u vermoedt dat u ze drugshandelaars waren. Ze wilden dat u voor hen als bewaker werkte omdat ze wisten dat u dit ook in Gaza als beroep had gedaan. Omdat u zich door hen bedreigd voelde, besloot u Griekenland te verlaten.

Op 15 november 2024 reisde u van Griekenland naar België.

Op 26 november 2024 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Na het indienen van uw verzoek in België keerde u een maand terug naar Griekenland omdat een neef van uw vader er een operatie had ondergaan en u hem ging bijstaan bij de revalidatie.

U haalt aan dat in Griekenland de levensomstandigheden slecht waren en dat u de problemen kende met de drugshandelaars.

U legt ter staving van uw verzoek volgende documenten neer: uw Griekse verblijfskaart, uw Grieks reisdocument, uw Palestijns paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw UNRWA-registratie, een uitslag van een bloedonderzoek, een foto van een huidaandoening en zelf, enkele documenten en foto's over uw werk in Gaza, overlijdensaktes van uw familieleden, foto's van uw familie en de situatie in Gaza, enkele documenten over uw opleiding en werk in België en een USB-stick met een video over uw leefomstandigheden op Kos.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw dossier blijkt dat u sinds 29 december 2023 internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (Demande Pays Tiers, Eurodac Marked Record). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar

statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. **Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; **Greece Refugee Info**, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf. U geeft aan over een AFM te beschikken (CGVS, p. 10).

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u, u heeft een geldige ADET, een AMKA, en zelfs een Grieks reisdocument dat u via de geëigende procedure bekam (CGVS, p. 10).

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigen verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Waar u melding maakt van psychologische moeilijkheden, blijkt namelijk dat u zelf de noodzaak van begeleiding door een psycholoog in twijfel trekt (CGVS, p. 4). U hebt in Griekenland ook geen pogingen gedaan om hiervoor hulp te verkrijgen (CGVS, p. 12). Dit kan dan ook bezwaarlijk gezien worden als een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling vereist.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Met uitzondering van enkele dagen op Kos en enkele dagen in Athene had u namelijk steeds onderdak (CGVS, p. 7, 9). De vriend bij wie u in Athene verbleef, woont daar bovendien nog steeds (CGVS, p. 12). U werkte bovendien regelmatig en kon hiermee in uw levensonderhoud voorzien en uw reis naar België betalen. Als u geen werk vond kreeg u geld van uw verwanten in België (CGVS, p. 9). Uw vrienden en verwanten hielpen u ook financieel tijdens uw reis naar en binnen Griekenland (CGVS, p. 6). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Griekenland wél in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

Dit blijkt nog meer uit de vaststelling dat u na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België, dat u indiende omwille van de zogezegde ontoereikendheid van de internationale bescherming die u in Griekenland hebt verkregen, wel nog voor een maand naar Griekenland bent teruggekeerd. Ook toen kon u bij een verwant verblijven, die er een woning huurt en werkt in de landbouw (CGVS, p. 10, 12). Uw terugkeer doet dan ook sterk afbreuk aan uw bewering dat de bescherming die u in Griekenland geniet ontoereikend is.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van verdoken bedreigingen door drugshandelaars (CGVS, p. 8), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

U hebt bovendien niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen die u met deze personen hebt gehad, of indien deze problemen zich bij terugkeer naar Griekenland zouden voordoen, geen of onvoldoende gebruik

zou kunnen maken van de beschermingsmogelijkheden die in Griekenland beschikbaar zijn. In Griekenland hebt u deze problemen bijvoorbeeld nooit bij de politie of de Griekse autoriteiten gemeld (CGVS, 11). Uw uitleg dat u hun naam en adres niet kende en geen bewijs kon voorleggen kan worden aanvaard (CGVS, p. 11). Op die manier zou er namelijk voor tal van misdrijven geen klacht ingediend kunnen worden. Als de autoriteiten niet op de hoogte zijn van strafbare feiten, kunnen zij uiteraard geen onderzoek instellen om deze personen op te sporen en kunnen zij dus geen maatregelen tegen hen nemen. In dit verband hebt u dus niet aangetoond dat u met onverschilligheid van de Griekse autoriteiten bent geconfronteerd. Bovendien moet worden benadrukt dat de door een nationale autoriteit geboden bescherming effectief moet zijn. Deze bescherming hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming bieden tegen alle handelingen van derden. De autoriteiten hebben een plicht om de burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverplichting in. Bovendien kan geen enkele rechtsregel absolute bescherming bieden, maar volstaat het dat er redelijke maatregelen bestaan om vervolging of ernstige schendingen te voorkomen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De video die u neerlegt over de omstandigheden op Kos handelen over de kortstondige dakloosheid. Na een week vond u echter onderdak bij vrienden en ook in de lange periode nadien had u bijna altijd onderdak. Uit de foto van uw voet en de zalf blijkt dat u in staat was zelf de nodige verzorging te verkrijgen. Het bloedonderzoek toont aan dat u hepatitis A had maar u bent nu gezond (CGVS, p. 4). Uw Griekse verblijfs- en reisdocument werden al eerder besproken. De overige documenten handelen uitsluitend over uw identiteit, uw verblijf in België uw familie en de situatie in Gaza. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet betwist worden, maar geen betrekking hebben met uw vrees ten aanzien van Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw regio van herkomst.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), met artikel 47 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna ‘Handvest’) en met de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 48/9 § 4 en 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en de principes van machtoverschrijding en van de artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker zet uiteen dat het CGVS ten onrechte stelt dat hij geen elementen kenbaar zou gemaakt hebben die bijzondere procedurele noden rechtvaardigen nu verzoeker vermeld heeft hij dat hij psychologisch slecht was en gestrest omwille van de situatie. Hij stelt dat hij psychische stoornissen vertoont naar aanleiding van zijn parcours en thans omwille van de oorlog in Gaza en het overlijden van zijn naasten, zijn angst voor wat

overblijft en hij heeft gesteld geen medische hulp te hebben gekregen in Griekenland. Hij stelt dat hij hierover zijn gevoelens niet kan uiten en geen woorden kan kleven op die realiteit en wijst op zijn bijzondere kwetsbaarheid. Hij stelt dat hij al maanden op een lijst voor een psycholoog staat, citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud met betrekking tot zijn psychologische toestand meent dat hij elementen heeft aangegeven waaruit duidelijk een gestoorde geestestoestand kan worden afgeleid, die niet kan worden betwist gelet op de gruwelijkheden die in Gaza plaatsvinden. Verzoeker stelt dat hij elementen heeft aangegeven waaruit duidelijk een gestoorde geestestoestand kan worden afgeleid, die niet kan worden betwist gelet op de gruwelijkheden die in Gaza plaatsvinden. Nergens blijkt uit de beslissing dat de voorgelegde elementen zouden zijn onderzocht en verzoeker betoogt dat hij wel degelijk bijzondere procedurele noden had waarmee rekening diende te worden gehouden en dat geen enkele voorzorgsmaatregel werd genomen zodat sprake is van schending van artikel 48/9 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat zijn fysieke, mentale en psychologische toestand inderdaad een heel bijzondere impact heeft in de evaluatie van zijn graad van zelfredzaamheid in geval van terugkeer naar Griekenland en dat de redelijke zelfredzaamheid die hij eerder in Griekenland nog heeft kunnen betonen geen aanwijzing is dat hij die nu nog kan betonen.

Verzoeker betoogt verder dat het CGVS de persoonlijke concrete situatie van verzoeker niet tegemoet komt en dat de staat zijn verplichtingen niet nakomt. Hij stelt dat hij Griekenland heeft verlaten met een ADET en paspoort en dat hij ook een AMKA en AFM had, maar dat hij nooit over een officieel adres heeft beschikt. Hij benadrukt dat het vereiste adres effectief dient te zijn en dat zijn verblijf sowieso niet meer effectief kan zijn aangezien hij niet meer op het Griekse grondgebied verblijft.

Verzoeker gaat vervolgens in op de problemen voor statushouders om werk te vinden en toegang te krijgen tot gezondheidszorg, de hoge werkloosheidsgraad in Griekenland en het feit dat hij na de toekenning van zijn internationale beschermingsstatus geen steun meer kon krijgen. Hij stelt daarbij dat indien tijdelijke hulp af en toe mogelijk is, al dan niet onder de vorm van een schenking of een lening, die materiële steun niet op regelmatige basis kan worden ingesteld omdat het materieel niet haalbaar is. Verzoeker heeft concreet inspanningen geleverd om werk te vinden en gedaan wat hij kon en is ook slachtoffer geweest van onveilige werkomstandigheden. Er wordt ten onrechte rekening gehouden met de one shot hulp die familieleden en vrienden hem hebben geboden. Deze hulp was tijdelijk en nu gaat de hulp naar Gaza. Verzoeker citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, wijst op het hoge werkloosheidspercentage en stelt dat het CGVS geen rekening houdt met de Griekse realiteit voor vluchtelingen. De beslissing komt gestereotypeerd over. Verzoeker klaagt niet enkel de materiële toestand en omstandigheden van opvang aan maar ook de vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden. Zij verklaringen worden ondersteund door de ruime documentatie over de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland.

Hij gaat in op de inbreuken van Griekenland ten opzichte van het internationaal en Europees recht en betoogt dat Griekenland het non refoulement beginsel niet respecteert, dat Griekenland diegenen die voor vluchtelingen optreden, systematisch begint te vervolgen en dat de rechtstaat onder druk staat; dat er discriminatie plaatsvindt van vluchtelingen en ook racisme er vaak voorkomt. Verzoeker benadrukt daarbij de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden, waaronder de lange wachttijden, bij het bekomen en vernieuwen of verlenging van hun verblijfsdocumenten en het activeren van de AMKA, die noodzakelijk is om toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg en verwijst daarbij opnieuw naar zijn bijzonder kwetsbaar profiel. Verzoeker stelt verder dat Griekenland wie voor vluchtelingen optreedt, systematisch begint te vervolgen en citeert een aantal persartikels hierover. Verzoeker stelt verder dat vluchtelingen in Griekenland ook te maken krijgen met racisme en discriminatie en citeert daarbij uit landenrapporten, waaronder het rapport van CERD van 24 december 2024 en betoogt dat dit verslag duidelijk en exact alle klachten van verzoeker bevestigt zoals uiteengezet in tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit hij citeert.

Hij betwist dat hij geen bijzondere kwetsbaarheid zou vertonen en stelt dat hij een psychische problematiek heeft die negatief evolueert ten aanzien van de negatieve evolutie van de situatie in Gaza en meer bepaald nog in Nuseirat waar zijn overlevende familieleden verblijven en het absolute gebrek aan enig vooruitzicht van vrede.

Verzoeker citeert doorheen zijn verzoekschrift uitvoerig landeninformatie met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland.

Verzoeker herinnert eraan dat hij Palestijn is en citeert uitvoerig landeninformatie met betrekking tot de catastrofale situatie in Gaza als gevolg van de oorlog met Israël en wijst er ook op dat Griekenland recent klaar en duidelijk heeft gesteld geen terugkeerders meer te willen aanvaarden.

Verzoeker vraagt om te worden erkend als vluchteling, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in geheel ondergeschikte orde het dossier naar het CGVS te verwijzen.

3.2. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Aangevochten beslissing;

2. Aanstelling pro deo;

3. CERD-rapport van 24.12.24 OPENBAAR BESCHIKBAAR OP
<https://documents.un.org/doc/undoc/gen/g24/232/05/pdf/g2423205.pdf>;

4. Recognised ezfygees 2025, march 2025, access to documents and socio-economic rights pro asyl openbaar beschikbaar op https://rsaeean.org/wpcontent/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf;
5. Ministerie van Buitenlandse zaken Nederland, Verslag feitenonderzoek naar Statushouders in Griekenland, 3 september 2024, openbaar beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>, specifiek van p. 62 tot 68.

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 7 november 2025 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) "Country Report: Greece. Update 2023", gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 (internetlink); (2) Country Report: Greece. Update 2024", gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 (internetlink); (3) "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 (internetlink); (4) "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 (internetlink); (5) "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 (internetlink); (6) "Communication on the status of migration management in mainland Greece" gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 (internetlink), (7) "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants", gepubliceerd door Cedoca (internetlink), (8) "COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior", gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025 (internetlink), (9) Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/pm/2025/30> en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/160425U1C18.24.0>, (10) Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024, beschikbaar op <https://verwaltungsgerichtsbarkeit.hessen.de/presse/regelmaessig-kein-erneutes-asylverfahren-in-deutschland-nach-schutzgewaehrung-in-griechenland>; (11) Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24 beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2025/04/rk20250401_2bvr142524.html?nn=68112, samenvatting beschikbaar op <https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Pressemitteilungen/DE/2025/bvg25-035.html?nn=68112> en (12) Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025, beschikbaar op: https://www.bvger.ch/media-releases/370101ae-ae1-4906-af90-e64e187487bb/en/d-2590-2025_web.pdf.

4.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer van 12 november 2025 waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een psychologisch verslag van 8 oktober 2015 geciteerd wordt en verwezen wordt naar volgende rapporten waarvan hij ook de internetlinks vermeldt: ThePressProject "Nouvelle hausse de la pauvreté et de l'exclusion sociale en Grèce en 2024" van 2024; L'Echo "En Grèce, une crise du logement sans précédent", RSA "Recognised Refugees in Greece- 2025 Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van 7 april 2025; AIDA/ECRE "Country Report: Greece. Update 2023" van 24 juni 2024; RSA, "No support for refugees returned to Greece" van 20 maart 2025; "AIDA verslagen - updates van 2022, 2023 en 2024"; HUMAN RIGHTS WATCH van 2024; RSA "The unlawful suspension of access to asylum in Greece must be immediately withdrawn" van juli 2025. Daarnaast worden ook de internetlink naar Cedoca, "COI Focus. Grèce. Aide aux Migrants" van 25 juli 2025 bijgebracht en besproken en een aantal persartikels geciteerd met betrekking tot de weigering van Griekenland om asielzoekers of vluchtelingen over te nemen. In de aanvullende nota wordt ten slotte ook landeninformatie met betrekking tot de situatie in Gaza bijgebracht en gesteld dat de Raad de bevoegdheid heeft om het verzoek ten gronde te beoordelen.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat

wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5.3. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft besloten dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken dat deze evenmin door het CGVS konden worden vastgesteld en dat ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden toegekend.

Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep".

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er echter niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing waarbij het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. De Raad kan immers wel nagaan of verzoeker rekening houdend met een eventuele bijzondere kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat hij de rechten moet kunnen genieten en moet kunnen voldoen aan de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in om afbreuk te doen aan de beoordeling van verzoekers bijzondere procedurele noden en behoefte aan steunmaatregelen in de bestreden beslissing.

Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat het niet zo goed ging die dag omdat hij familieleden heeft verloren. Gevraagd of hij in behandeling is bij een psycholoog verklaarde verzoeker dat hij dat gevraagd heeft in het centrum, maar dat afspraken veel tijd vergen en dat *"ik twijfel of het de moeite waard is dat ik een psycholoog spreek, want eigenlijk wil ik niet dat mensen op de hoogte zijn van mijn toestand"* (NPO, p. 4). Verder gevraagd op welke manier deze psychologische problemen een impact hebben op zijn dagelijks leven antwoordt verzoeker *"Sinds ik hier gekomen ben, ben ik met aan het aanpassen en voel ik me veel beter dan voor ik naar hier was gekomen (...)"* (NPO, p. 4). Hieruit blijkt dat verzoeker aangaf dat het op de dag van het persoonlijk onderhoud niet zo goed ging omdat hij familie heeft verloren, maar tegelijk ook verklaarde dat hij zich sinds zijn aankomst in België veel beter voelt. Er lag op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud geen psychologisch of medisch attest voor dat aangaf dat verzoeker niet in staat zou geweest zijn om het persoonlijk onderhoud te doen en de redenen waarom hij in België om internationale bescherming vraagt tijdens dit onderhoud uiteen te zetten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij daartoe in staat was. Nergens blijkt dat verzoekers mentale of fysische toestand op dat ogenblik ertoe leidde dat hij de gestelde vragen niet begreep of er niet op een coherente manier kon op antwoorden. Ook uit het psychologisch attest van 8 oktober 2025, de kopie van het UNRWA document dat bevestigt dat verzoeker leidt aan FMF, het document van CHU Liège waarin wordt gesteld dat een bloedonderzoek naar fièvre méditerranéenne familiale lopende is en de email van een verpleger waarin wordt bevestigd dat de resultaten verwacht worden eind februari 2026, die ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota worden neergelegd, kan dit niet worden afgeleid. Waar in het psychologisch attest van psycholoog R. D. van 'Center Doctoorc For online Psychotherapy' wordt verwezen naar *"cognitieve vervormingen"* bij de waargenomen symptomen van de ernstige depressie met angstklachten waaraan verzoeker volgens het attest lijdt, dient te worden vastgesteld dat op geen enkele wijze wordt toegelicht om welke cognitieve vervormingen het gaat en hoe deze zijn vermogen om op volwaardige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud zouden beïnvloeden. Ook de andere bij aanvullende nota neergelegde documenten spreken zich hier niet over uit. Voor zover uit dit psychologisch attest en de medische documenten blijkt verzoeker online psychologische bijstand krijgt sinds 1 juli 2025 en dat er in België een genetisch onderzoek naar FMF lopend is, kan uit de deze documenten, en zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet blijken dat verzoeker niet in staat zou geweest zijn, zijn rechten als verzoeker te doen gelden en zijn verplichtingen na te komen tijdens het persoonlijk onderhoud. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoekers advocaat gedurende het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig was en dat noch verzoeker zelf, noch zijn advocaat op enig moment hebben aangegeven dat verzoeker niet meer in staat was om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of om bijkomende pauzes hebben gevraagd. Evenmin werden opmerkingen gemaakt over de wijze waarop het persoonlijk onderhoud is verlopen zowel tijdens als na het persoonlijk onderhoud.

Er kan aangenomen worden dat de situatie van zijn naasten in Gaza een impact heeft op verzoekers psychologische toestand en dat hij hieronder lijdt, maar dit betekent niet dat hij niet in staat zou geweest zijn om het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bij te wonen of dat hij hierdoor niet in staat was om op de gestelde vragen te antwoorden en alle elementen die hij wilde aanhalen naar voor te brengen. Er kan verder ook niet afgeleid worden dat de depressie waar verzoeker volgens het psychologisch attest mee kampt ertoe geleid zouden hebben dat hij niet in staat was om op de vragen te antwoorden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennend antwoordde op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (AD, DVZ, Vragenlijst *"bijzondere procedurele noden"* DVZ, 12 maart 2025). Verder antwoordde hij eveneens ontkennend op de vraag of hij persoonlijke problemen van medische of psychologische aard ondervindt (AD, DVZ, Bijkomende Vragen M-Status Griekenland, 12 maart 2025).

Verzoeker toont niet aan dat steunmaatregelen noodzakelijk waren en geeft in zijn verzoekschrift evenmin aan welke concrete steunmaatregelen hadden moeten worden in acht genomen door de commissaris-generaal bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij zet niet uiteen hoe het verlenen van steunmaatregelen de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de beoordeling in de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekers betoog dat bij hem sprake van een psychische gestoordheid als gevolg van de gebeurtenissen in Gaza en dat deze ook zonder medische of psychologisch attest of 9ter-aanvraag kan worden vastgesteld doet hieraan geen afbreuk en is

niet dienstig in het kader van zijn bewering dat de commissaris-generaal ten onrechte geen bijzondere procedurele noden heeft vastgesteld en nagelaten heeft steunmaatregelen te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van de procedure internationale bescherming gerespecteerd werden en dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Met betrekking tot verzoekers betoog inzake een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen, wordt verwezen naar hetgeen hierover wordt uiteengezet in punt 5.7. (*infra*).

5.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland op 18 december 2023, dat hij als vluchteling werd erkend op 29 december 2023 en dat hem een verblijfsvergunning werd uitgereikt die geldig is tot 28 december 2026 (AD, landeninformatie, Brief Hellenic Republic, Ministry of Migration & Asylum, 20/05/2025).

Bijgevolg is voldoende aangetoond, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU lidstaat, met name Griekenland.

Verzoeker betwist de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier als dusdanig niet en legt ook een kopie neer van zijn Griekse verblijfsdocument en reispaspoort (AD, documenten, stukken 1 en 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat hij de originele verblijfsvergunning en reisdocument tijdens het persoonlijk onderhoud liet zien (NPO, p. 9), zodat hij beide documenten in zijn bezit heeft.

Er ligt verder geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker hebben ingetrokken of beëindigd. Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. Ook in de door de Griekse autoriteiten verstrekte informatie wordt geen melding gemaakt van het feit dat zijn vluchtelingenstatus zou zijn ingetrokken, herroepen of beëindigd. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift de actualiteit van zijn in Griekenland verkregen internationale beschermingsstatus lijkt in twijfel te trekken en stelt dat zijn ADET in de toekomst zal verlopen en hij moeilijkheden zal kennen om deze te verlengen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat hij heden niet langer over de internationale bescherming die hem door de Griekse autoriteiten werd verleend zou beschikken en evenmin aantoonde dat het verstrijken van zijn verblijfsvergunning in de toekomst automatisch de intrekking, herroeping of beëindiging van zijn vluchtelingenstatus zou meebrengen.

Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat, gelet op bovenstaande gegevens, niet.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5.5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte,

en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.6. Verzoeker verklaart dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren omwille van de levensomstandigheden daar en de problemen die hij er heeft gehad met Griek en een Marokkaan waarvan hij vermoedt dat zij drugsmokkelaars waren en die hem wilden inschakelen (NPO, p 7-9, 11).

Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (“*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt

(*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstrekt. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in*

Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstaten en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van “*een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt*”. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de afgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetwijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen: - loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers; - individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten; - integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *"the European way of life"*, en vorming in sociale vaardigheden; - huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf; - gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland.

Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigen zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving; (ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresia Apascholis, DYPA); (iii) registratietermijn: begunstigen moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigen zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven. Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13). Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd

zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262). Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandsstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten –

waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen

bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht.

Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asieldienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *"Alkyoni II"*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een *"certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus"* of een *"certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming"* verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten

werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

5.7. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in*

situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (Ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

5.7.1. Hierboven werd er reeds op gewezen dat verzoekers verblijfsvergunning in Griekenland nog geldig is tot 28 december 2026. Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning reeds verstreken is. Zijn betoog en verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot de moeilijkheden waarmee statushouders in Griekenland kunnen geconfronteerd worden bij het bekomen of verlengen van hun verblijfsvergunning, is bijgevolg niet dienstig. Verder blijkt uit zijn verklaringen ook dat hij een AMKA en AFM heeft (NPO, p. 10).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij hem sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van actuele ernstige medische of psychologische of andere problemen die hem zouden verhinderen zijn rechten als statushouder met een verblijfsvergunning geldig tot 28 december 2026, een AFM en een AMKA in Griekenland te doen gelden en hem zouden verhinderen de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder, kan worden geconfronteerd, het hoofd te bieden.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel vertoont dat nog verergerd is naar aanleiding van zijn mentale verstoring wegens zijn eigen parcours, de oorlog in Gaza en de erbarmelijke toestand van zijn in Gaza achtergelaten familieleden, dat hij psychische stoornissen heeft en dat hij niet anders kan zijn dan zwaar gestoord ten aanzien van zijn persoonlijk parcours, maar ook ten aanzien van wat zich in Gaza afspeelt. In zijn aanvullende nota stelt hij, een psychologisch attest van 8 oktober 2025 citerend, citerend dat er geen enkele valabele reden bestaat om hem een blijvend invaliderend trauma te ontkennen.

Zoals reeds aangehaald verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud het moeilijk te hebben omdat hij familieleden in Gaza heeft verloren en in het opvangcentrum gevraagd te hebben om hem op een wachtlijst voor psychologische hulp te plaatsen, hoewel hij aan het nut daarvan twijfelde, maar lag met betrekking tot zijn psychologische moeilijkheden geen psychologisch attest voor. Ter terechtzitting legt verzoeker een *“Psychologisch Beoordelingsrapport”* neer van 8 oktober 2025, van het Center Doctoorc For Online Psychotherapy. Op het rapport staat psycholoog R.D. vermeld, maar het document draagt geen handtekening. In het document kan worden gelezen dat na de *“opvolging van de heer A. en na het ontvangen van meerdere psychotherapiesessies sinds 1 juli 2025 tot op heden, met een frequentie van één sessie om de vijftien dagen, blijkt dat hij lijdt aan een ernstige depressie met angstklachten”* (Aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stuk 1). Het rapport vermeldt verder onder de waarneembare symptomen ernstige slapeloosheid, neerslachtigheid, automatische negatieve gedachten, cognitieve vervormingen, prikkelbaarheid en suïcidale gedachten en als lichamelijke en gedragsmatige symptomen, onder meer gewrichts- en nekpijn, gewichtsverlies door eetstoornissen, overmatig piekeren en overmatig roken. Voorts wordt gesteld dat uit de sessies blijkt dat de onderliggende oorzaken van te maken hebben met zijn ervaringen in Griekenland en dat zijn voortdurend denken aan zijn familie in Gaza zijn psychische toestand heeft verergerd. Er wordt aanbevolen dat verzoeker de therapie voortzet.

Uit het psychologisch beoordelingsrapport kan niet blijken op basis van welke methode bij verzoeker een ernstige depressie met angstklachten werd vastgesteld. Het is verder onduidelijk hoe de erin vermelde waarneembare symptomen zijn vastgesteld en welke op verzoeker van toepassing zijn en er kan ook niets uit worden afgeleid wat betreft de impact van de depressie met angstklachten en in het rapport vermelde verergering in zijn psychische toestand op zijn dagdagelijkse functioneren. In het attest wordt geen gewag gemaakt van trauma bij verzoeker. Uit dit in algemene en vage termen opgestelde psychologisch beoordelingsrapport kan niet worden afgeleid dat bij verzoeker sprake zou zijn van een invaliderend trauma, zoals in de aanvullende nota wordt beweerd.

Met betrekking tot de documenten met betrekking tot de Familial Mediterranean Fever die verzoeker neerlegt en waaruit blijkt dat hij reeds in Gaza aan deze ziekte lijdt en dat in België daaromtrent bloed en genetisch onderzoek gaande is, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze naar deze aandoening heeft verwezen, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het CGVS. Ook in zijn verklaringen over zijn levensomstandigheden, werkomstandigheden, problemen met huisvesting en toegang tot gezondheidszorg maakte hij geen melding van een verband met deze aandoening.

Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij deze chronische ziekte heeft sinds hij in Gaza was, dat hij in Griekenland geen medische zorg kon krijgen bij gebrek aan een tolk en dat hij hier een onderzoek heeft gehad maar dat de uitslag hiervan in februari 2026 zal volgen. Hij verklaart ook dat hij in België heeft gewerkt tot september in seizoensarbeid en dat hij gedurende zekere tijd kan werken maar dan moet rusten door de aandoening.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit de neergelegde documenten met betrekking tot de FMF waaraan hij lijdt niet kan blijken dat hij hierdoor niet in staat zou zijn om te werken of zijn rechten als statushouder in Griekenland met een ADET geldig tot 28 december 2026 en die over een AMKA en AFM beschikt te laten gelden. Er blijkt niet dat verzoeker volledig arbeidsongeschikt is nu hij zelf verklaart dat hij nog tot september gewerkt heeft en hij ter terechtzitting gevraagd naar de reden waarom hij ermee gestopt is, deels verwijst naar het feit dat hij moest rusten en deels naar het feit dat zijn arbeidsovereenkomst afliep. Bovendien legde verzoeker bij het CGVS documenten neer met betrekking tot beroepsopleidingen en een attest van inschrijving als werkzoekende van 16 juni 2025 (AD, documenten, stuk 11), waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik actief werk zocht.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hem werd gevraagd of hij last heeft van ziektes of dergelijke en hierop antwoordde *“Nee, ik heb analyses laten doen in centrum, ik ben vrij van elke ziekte, ik had hepatitis, in centrum hebben ze analyse gedaan en ze zeiden dat alles in orde was, de dokter zei dat ik ervan genezen was, dus hepatitis a, eerst was ik drager ervan en erna ben ik genezen”* (NPO, p. 4). Verzoeker legde bij het CGVS de uitslag van een bloedonderzoek neer en foto's van een huidaandoening en huidzalf (AD, documenten, stukken 6 en 7). Voor zover uit dit alles kan blijken dat verzoeker in het verleden hepatitis A en een huidaandoening heeft gehad en volgens een attest van UNRWA verzoeker lijdt aan FMF en een onderzoek loopt in België, dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij vrij is van ziekte en op geen enkele wijze verwees naar zijn door hemzelf als chronisch omschreven ziekte. De door verzoeker met betrekking tot deze ziekte bij aanvullende nota neergelegde documenten bevatten verder ook geen informatie over de impact die deze ziekte zou hebben op verzoekers dagelijkse functioneren. Gelet op het feit dat verzoeker noch bij de DVZ, noch bij het CGVS, noch in het verzoekschrift hiervan melding maakte en gelet op verzoekers verklaring dat hij zichzelf als vrij van ziekte beschouwt en verder ook geen melding maakt van het feit dat dit hem in Griekenland zou gehinderd hebben in zijn dagelijkse functioneren en de vaststelling dat hem evenmin verhinderd heeft om in België te werken, kan niet blijken dat de ziekte waar verzoeker aan lijdt zijn dagelijks functioneren dermate ondermijnt dat hij niet in staat zou zijn zich als statushouder in Griekenland staande te houden en er zijn rechten te doen gelden.

In de huidige stand van zaken kan bijgevolg niet blijken dat bij verzoeker sprake is van ernstige medische of psychologische problemen die zijn vermogen om zijn rechten als statushouder met een ADET die geldig is tot 28 december 2026, een AFM die pas na die datum kan gedeactiveerd worden en een AMKA, in Griekenland te doen gelden, heden dermate verminderen dat moet worden besloten dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker voldoende zelfredzaam moet worden geacht om de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM nog geldig zijn tot 22 oktober 2026 en over een AMKA nummer beschikt, in Griekenland zou kunnen geconfronteerd worden het hoofd te bieden. Hierboven werd reeds vastgesteld dat bij verzoeker niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Gaza vele jaren als bodyguard heeft gewerkt en er ook rechten studeerde (NPO, p. 14-15) en dat hij regelmatig, zij het niet elke dag, in Athene werk vond en daarmee in zijn levensonderhoud kon voorzien en er zijn reis naar België mee kon betalen (NPO, p. 7, 9). Verzoeker verklaart dat hij drie of vier dagen dakloos was in Athene maar dat hij verder steeds onderdak heeft gevonden onder meer bij een vriend (NPO, p. 7-9). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij ook op financiële steun van verwanten kon rekenen in de periode dat hij geen werk had. Zoals reeds aangehaald blijkt verzoeker volgens zijn verklaringen ook in België gewerkt te hebben. Uit dit alles blijkt dat verzoeker, ondanks zijn chronische ziekte die hij al had toen hij uit Gaza vertrok, in staat was om in zijn levensonderhoud te voorzien en daarbij op drie of vier dagen na, steeds onderdak had. Er kan niet blijken dat verzoeker tijdens zijn verblijf als statushouder in Griekenland zich in materiële deprivatie bevond. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op de penibele werkomstandigheden, de hoge werkloosheid en de uitbuiting die statushouders in Griekenland kunnen te beurt vallen, kan de Raad slechts vaststellen dat, hoewel verzoeker verklaart dat hij nooit legale arbeid kon verrichten, hij behalve het feit dat hij maar anderhalve dag betaald werd voor drie dagen werk, geen melding maakt van de werkomstandigheden of uitbuiting tijdens de periode dat hij in Griekenland verbleef. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij zijn verblijfsvergunning eind maart 2024 heeft gekregen, en zijn reisdocument twee maanden later (NPO, p. 7, 9). Verzoeker vertrok uit Griekenland op 15 november 2024 zodat hij ongeveer zeven maanden nadat hij zijn verblijfsvergunning kreeg, is vertrokken uit Griekenland. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij verschillende pogingen deed om legaal te werken maar dat dit niet lukte en dat hij er probeerde een leven op te bouwen, maar ook dat Griekenland voor hem een tussenstap was op weg naar België (NPO, p. 8). Hoe dan ook blijkt uit zijn verklaringen dat de periode gedurende dewelke hij nog in Griekenland bleef nadat hij zijn verblijfsvergunning, AFM en AMKA had verkregen, de documenten die nodig zijn om legaal te werken en een woning te huren, relatief kort was. Het is voor verzoeker op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland.

Verzoeker weerlegt niet dat hij blijk geeft van zelfredzaamheid en er kan gelet op zijn individuele omstandigheden redelijkerwijze aangenomen worden dat hij in staat is om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden en de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder kan geconfronteerd worden bij het terug opstarten van zijn leven daar, het hoofd te bieden zonder dat hij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie terechtkomt. Het weze herhaald dat *in casu* verzoekers ADET nog geldig is tot 28 december 2026 en dat hij over een AFM en AMKA beschikt.

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen ook dat hij nadat hij in België was aangekomen, terugkeerde naar Griekenland en er nog een maand verbleef bij een verwant die in de landbouw werkt en er een woning huurt. Dergelijke handelswijze staat in schril contrast met en ondermijnt verzoekers stelling dat de internationale bescherming die hij in Griekenland verkregen heeft niet effectief zou zijn en dat hij er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing en op geen enkele wijze betwist in het verzoekschrift.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota nog dat de AMKA vermoedelijk gedeactiveerd is aangezien deze gedeactiveerd wordt wanneer de verblijfsvergunning verstrijkt maar ook wanneer het wettelijk verblijf in het land wordt onderbroken en dat eigenlijk minstens zes maanden voor het verstrijken van de verblijfsvergunning de verlenging ervan zou moeten aangevraagd worden om te vermijden dat men zonder verblijfsvergunning valt. Hierboven evenwel reeds vastgesteld dat verzoekers ADET nog geldig is tot 28 december 2026, dat hij volgens zijn verklaringen in het bezit is van een AMKA en een AFM en dat de AFM niet gedeactiveerd wordt tot die datum en verzoeker dus nog ruimschoots de tijd heeft om te anticiperen op de lange wachttijd voor het verlengen van de verblijfsvergunning. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker over voldoende zelfredzaamheid en een stabiel netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij hierop, in geval van terugkeer indien nodig ook financieel tijdelijk kan terugvallen om de voormelde moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder met een ADET die nog geldig is, zou kunnen geconfronteerd wordt. Het feit dat verzoeker ook vanuit België naar Griekenland terugkeerde er toen een maand kon verblijven toont ook aan dat verzoeker, mogelijkheden heeft om tijdelijk onderdak te vinden indien hij niet meteen een woning zou vinden indien hij (opnieuw) naar

Griekenland terugkeert. De Raad wijst er ook op dat verzoeker ook niet aantoonde dat in zijn individuele geval gebruik werd gemaakt van de wettelijke mogelijkheid om de AMKA te deactiveren op grond van het gegeven dat de statushouder niet langer daadwerkelijk op het Griekse grondgebied verblijft. De loutere stelling in het verzoekschrift dat de Griekse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn door de informatie die over verzoeker werd opgevraagd, volstaat niet om aan te tonen dat de AMKA van verzoeker ook daadwerkelijk werd gedeactiveerd door de daartoe bevoegde diensten. Een systematisch automatisme kan als dusdanig niet worden afgeleid uit de beschikbare landeninformatie.

Voorts is er reeds op gewezen dat een statushouder zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-51). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 50). Voorts wijst de Raad erop dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren. Zelfs indien verzoeker niet over een actieve AMKA zou beschikken, wat verzoeker vermoedt maar niet aantoonde, kan uit de beschikbare landeninformatie blijken dat hij als statushouder met een geldige ADET toegang zal hebben tot medicatie en spoedeisende hulp alsook psychologische bijstand onder de hierboven aangegeven voorwaarden. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten is niet gebleken dat verzoeker actueel medische behandeling krijgt en dat hij de psychologische online begeleiding die hij krijgt niet ook vanuit Griekenland online zou kunnen krijgen. Verzoekers algemene betoog inzake de moeilijkheden waarmee statushouders wiens AMKA en/of AFM zijn gedeactiveerd kunnen geconfronteerd worden inzake toegang tot gezondheidszorg, en de kritiek op de COI Focus, "*Grèce. Aide aux migrants*", waarnaar in de bestreden beslissing niet verwezen wordt, doet hieraan geen afbreuk.

Verder toont verzoeker met zijn algemeen betoog inzake de obstakels waarmee terugkerende statushouders geconfronteerd worden ook niet aan dat hij niet redelijkerwijze voldoende zelfredzaam kan worden geacht om de moeilijkheden waarmee hij als statushouder met een ADET die nog geldig is tot 28 december 2026, een AFM die tot die datum actief is en AMKA, zou kunnen geconfronteerd worden, gedurende de periode in afwachting van de eventuele (her)activering van zijn AMKA het hoofd te bieden zonder daarbij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden. Waar hij nog betoogt dat volgens de landeninformatie de mogelijkheden om de taal te leren totaal onvoldoende zijn, blijkt uit de landeninformatie dat het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel verschillende integratieprogramma's met het oog op integratie van statushouders ontwierp die worden uitgevoerd door partners, zoals internationale organisaties (onder andere IOM) en ngo's en dat deze diensten onder meer taalcursussen aanbieden, cursussen gericht op de ontwikkeling van vaardigheden, en cursussen ter voorbereiding op een baan in Griekenland ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 42-44), maar ook dat de vraag het aanbod ruimschoots overschrijdt (AIDA, *Country Report Greece. Update 2024*, p. 263-264). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Bovendien doet het niet machtig zijn van de Griekse taal, niets af aan de mogelijkheid om werk te zoeken waarvoor geen (goede) kennis van de Griekse taal vereist is, zoals de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de deuren opent naar andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt. Zoals hoger reeds werd overwogen, maakt verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk die zijn mogelijkheden om werk te zoeken en te vinden in Griekenland ernstig zou ondermijnen en verklaart verzoeker bovendien dat hij een opleiding rechten heeft gevolgd en hier in België ook opleidingen te volgen, zodat aangenomen kan worden dat verzoeker in staat moet worden geacht zich op de arbeidsmarkt uit de slag te kunnen trekken.

Verzoekers betoog dat hij gelet op de voorwaarden die gelden om aanspraak te kunnen maken op ondersteuning van het Helios en Helios+-programma inzake huisvesting hier niet voor in aanmerking komt en dat er in Griekenland een huisvestingscrisis heerst die ook Grieken treft maar statushouders nog meer omdat zij niet kunnen terugvallen op een netwerk, is gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld inzake verzoekers zelfredzaamheid zowel in Griekenland als in België en de mogelijkheden om tijdelijk onderdak te vinden bij een verwant en een vriend die nog in Griekenland wonen, niet dienstig.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor niet-EU-onderdanen die internationale bescherming werden verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin

van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan niet-EU-onderdanen, houdt niet in dat deze personen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Op basis van het gegeven dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94 met verwijzing naar het arrest *Jawo* van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft verzoekers algemene betoog dat de rechten van statushouders in Griekenland niet dezelfde zijn als deze van de eigen bevolking wat betreft toegang tot huisvesting en sociale zekerheid, kan worden volstaan met te verwijzen naar bovenstaande analyse waarin hiermee rekening wordt gehouden, gewezen wordt op de inbreukprocedure die de Commissie hierover opstartte tegen Griekenland en waarbij besloten werd dat de informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende is om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. De Raad herinnert er in dit verband aan dat het Hof van Justitie in het arrest *Ibrahim e.a.* reeds oordeelde dat *“in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 92).

Waar verzoeker nog aanvoert dat vluchtelingen ook te maken met racisme en discriminatie hierover rapporten, waaronder het rapport van het CERD van 24 december 2024, citeert, dient te worden vastgesteld dat hij daarmee niet aantoont dat zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk zou zijn verklaard omdat hij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland geniet. Verzoeker verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar het feit dat er veel racisme is in Griekenland en dat hij 's morgens vroeg uit het opvangkamp in Kos werd gezet toen hij erkend werd als vluchteling. Hoe betreurenswaardig ook blijkt hieruit evenwel niet dat hij omwille van dergelijke handelingen en mogelijk racistische bejegening in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde of riskeert terecht te komen in geval van terugkeer. Griekenland is overigens helaas niet de enige EU lidstaat waar vluchtelingen racistisch of discriminatoir kunnen worden bejegend. Zonder de ernst van racistische incidenten op enige wijze te willen minimaliseren dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat zijn voorzienbare levensomstandigheden als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en over een geldige ADET beschikt hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ook met zijn algemeen betoog inzake de bedreigingen van de Griekse rechtstaat en de persvrijheid en citaten uit rapporten en persartikels hierover toont hij dit niet aan.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland en hij minstens over screenshots van zijn nog geldige Griekse ADET en reisdocument beschikt en dus ten allen tijde kan aantonen dat hij internationale bescherming geniet. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij concreet aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Verzoeker betoogt ook nog dat de Griekenland recent klaar en duidelijk gesteld heeft geen terugkeerders meer te willen aanvaarden en verwijst daarvoor naar een aantal persartikels over gesprekken tussen de Griekse en Duitse regering over de terugkeer van vluchtelingen vanuit Duitsland naar Griekenland na een uitspraak van de Federale Administratieve rechtbank Leipzig midden april. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker als statushouder met een geldige verblijfsvergunning verhinderd zou zijn om vanuit België

vrijwillig naar Griekenland terug te keren en zijn rechten als statushouder te doen gelden en evenmin dat begunstigen van internationale bescherming in Griekenland actueel daadwerkelijk niet zou worden toegelaten tot het Griekse grondgebied, zo zij dit wensen.

In de mate dat verzoeker zich beroept op het feit dat hij in Griekenland werd benaderd door een Griek en een Marokkaan, waarvan hij vermoed dat het drugshandelaars waren en dat zij hem als voormalig veiligheidsagent in Gaza wilden inschakelen in illegale zaken en dat hij zich door hen onder druk gezet of bedreigd voelde kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat hij zich heeft gewend tot de Griekse autoriteiten om deze personen aan te klagen, noch dat hem dat verhinderd werd. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zich niet tot de bevoegde Griekse autoriteiten zou kunnen wenden indien hij in geval van terugkeer met deze andere personen opnieuw dergelijke problemen zou kunnen krijgen. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat deze personen hem daadwerkelijk bedreigden, noch dat zij hem nog steeds zouden viseren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij om die reden in geval van terugkeer een reëel risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest voor de Grondrechten.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde documenten, die deels reeds hierboven besproken werden, geen ander licht werpen op bovenstaande analyse. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De video die u neerlegt over de omstandigheden op Kos handelen over de kortstondige dakloosheid. Na een week vond u echter onderdak bij vrienden en ook in de lange periode nadien had u bijna altijd onderdak. Uit de foto van uw voet en de zelf blijkt dat u in staat was zelf de nodige verzorging te verkrijgen. Het bloedonderzoek toont aan dat u hepatitis A had maar u bent nu gezond (CGVS, p. 4). Uw Griekse verblijfs- en reisdocument werden al eerder besproken. De overige documenten handelen uitsluitend over uw identiteit, uw verblijf in België uw familie en de situatie in Gaza. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet betwist worden, maar geen betrekking hebben met uw vrees ten aanzien van Griekenland.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en om die reden door de Raad worden overgenomen. Zoals hierboven reeds aangehaald, kan aangenomen worden dat verzoeker lijdt onder de situatie van zijn familie in Gaza, maar dit kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn rechten als statushouder te doen gelden, te meer nu zijn verblijfsvergunning nog geldig is tot 28 december 2026, hij voldoende zelfredzaam kan worden geacht en geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt aangetoond.

Wat betreft de verwijzingen naar algemene informatie en rechtspraak die betrekking hebben op Palestijnse verzoekers uit Gaza, volstaat het erop te wijzen dat deze geen betrekking hebben op de concrete, individuele persoon en persoonlijke situatie van verzoeker en de internationale bescherming die hij reeds geniet in Griekenland, zoals deze hier concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld, met inbegrip van zijn voorgehouden kwetsbaarheid. Het gaat om informatie van algemene aard waarin verzoeker zelf niet wordt vermeld. Dergelijke algemene verslagen die geen betrekking hebben op de persoon van verzoeker en zijn situatie als statushouder in Griekenland, is geenszins van aard aan die concrete vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen. Hierbij wordt inzake de verwijzingen naar rechtspraak van de Raad nog aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de geciteerde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken nu in zijn geval in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op zijn zelfredzaamheid en de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota de situatie bespreekt in zijn land van herkomst, met name Gaza, wijst de Raad erop dat aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, de commissaris-generaal niet opnieuw diende te bepalen of hij nood heeft aan internationale bescherming. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar en bespreking van de algemene veiligheidssituatie in Gaza op basis van landeninformatie niet dienstig. Om diezelfde reden is een verwijzing in zijn aanvullende nota naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, *QY tegen Bundesrepublik Deutschland* (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, evenmin dienstig.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM en met artikel 47 van het Handvest stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel evenmin ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn wordt opgemerkt dat de Richtlijn die verzoeker aanhaalt van 1 december 2005 intussen reeds vervangen is door de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn) en dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van genoemde bepalingen de Procedurerichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Diegene die machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doelen werden nagestreefd door het bestuur. Bovendien moet opdat sprake kan zijn van machtsafwending, het ongeoorloofd oogmerk het enige doel zijn van de bestreden beslissing. Verzoeker voert niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Hij toont de bewering dat er sprake zou zijn van machtsafwending niet aan, zodat deze niet kan worden bijgetreden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De

commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET